

MARIEKE DAMEN

HET
PERFECTE
GEZIN

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Marieke Damen

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Mohamad Itani / Trevillion Images

Foto auteur: © Melanie Marsman

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1361 9

ISBN 978 94 027 6942 5 (e-book)

NUR 305

Eerste druk november 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Hoelang ik daar al lag wist ik niet, maar op het moment dat mijn bewustzijn terug mijn lichaam in werd gezogen, voelde ik dat het mis was.

Het was te stil. Drukkend, vol, maar tegelijk zo leeg. Een stilte die elke cel van mijn huid vastgreep om daar ijzingwekkend te blijven sidderen.

Ik opende mijn ogen, maar het maakte geen verschil. Om me heen was het gitzwart. Dit bleef zo als ik knipperde. Dit bleef zo als ik mijn ogen opensperde. Het enige wat veranderde was mijn ademhaling, die steeds gejaagder werd en steeds harder door mijn gehoorgang suisde.

Voorzichtig probeerde ik te bewegen, maar instinctief wist ik dat er weinig ruimte om me heen was. Met mijn handen tastte ik om me heen. Ik stuitte op houten platen, al vóór ik mijn armen volledig had gestrekt. Daarna strekte ik mijn stramme benen en stootte met mijn voeten ergens tegenaan. Ik trapte ertegen. Er klopte iets niet. Weer trapte ik, harder en harder. Toen drong het tot me door. Het geluid miste een echo.

Er was geen echo. Géén echo.

Ik blies voor me uit. Mijn eigen adem streelde mijn gezicht. Er zat amper tijd tussen. Weer blies ik. Om het zeker te weten. Gek, hoe dat werkte. Hoe ik nog even rustig kon zijn, hoe ik de paniek kon uitstellen. Ik besepte het allemaal en ik wist ook dat het niet uitmaakte, want uiteindelijk zou ik radeloos worden. Uiteindelijk zou ik tegen beter weten in proberen mezelf te bevrijden uit de ruimte die grotendeels gevuld was met mijn lichaam. En uiteindelijk zou ik me moeten overgeven, omdat vechten geen zin had.

Ik leefde, maar ik zou liever al dood zijn geweest. Hoelang moest ik nog wachten? Hoelang duurde het voor ik zou stikken? En toen gebeurde het. Als schutterende stroomstoten trok het van onder naar boven door mijn bloedvaten. De paniek. Een gil, mijn gil. Zonder die echo. Ik trapte en sloeg met de knokkels van mijn handen tegen de wanden van de houten ruimte waarin ik lag. Mijn nagels scheurden toen ik door het hout probeerde te krabben. Ik wist niet hoelang ik dat allemaal deed, maar toen ik uitgeput mijn handen op mijn buik liet rusten en de losse velletjes van mijn pijnlijke knokkels af trok, rook ik bloed.

Ik had gelijk. De radeloosheid kon je niet ontlopen, die nam bezit van je. Die zong rond in ieder chromosoom. En vervolgens, toen die eenmaal tot bedaren was gebracht en er niets dan verslagenheid overbleef, restte er nog één vraag.

Kon een mens zichzelf wurgen?

CARO – 2023

De voordeur viel zwaar in het slot en werd gevolgd door de voetstappen van Oscar, die weerklonken over de marmeren vloer van onze hal. Het echode, alsof hij twee keer thuiskwam. Misschien moest ik meer meubels in de kolossale hal zetten, zodat de echo niet langer kon rondzingen, dacht ik. Ik zette het meteen op mijn to-dolijst in mijn telefoon, achter de prioriteitenlijst, waar bovenaan de taak ‘verhuisdozen uitpakken’ prijkte.

Vanaf de bovenverdieping klonk gestommel. Voor Violet kon Oscar niet vaak genoeg thuiskomen. Ze had zich na school de hele middag op haar kamer verstopt, maar voor haar vader maakte ze graag tijd. Als ik daaraan dacht verkrampte mijn maag, waarna ik probeerde om dat gevoel weg te drukken. Maar jaloezie liet zich niet makkelijk verjagen.

Ik zou tevreden moeten zijn met de band die ze hadden.

Maar toch.

Vanuit de woonkeuken, die zich aan de rechtervoorzijde van het huis bevond, kon ik door een kier de hal in kijken. Violet stond bovenaan de brede trap, die precies in het midden van de hal eindigde en zowel boven als beneden uitwaaierde, waardoor hij wat

weg had van een reusachtig dichtgesnoerd korset. De architect had zich destijds laten inspireren door vrouwelijke vormen, had de makelaar ons verteld toen we ons vergaapten aan zoveel schoonheid tijdens de rondleiding. Ik wilde niet verhuizen naar Breukelen. Dit deel van de regio lag veel te dicht bij de herinneringen die ik als een vorig leven beschouwde. Een leven van vóór mijn reïncarnatie, zoals ik het stiekem voor mezelf had bestempeld.

Oscar had me echter weten over te halen, zoals hij altijd iedereen naar zijn hand wist te zetten. Zij het niet door geld, dan wel door zijn overweldigende persoonlijkheid. Dan werd ik weer zwak, dan dacht ik aan mijn vorige leven, dat ik zelf zo stom was geweest om hiervoor te kiezen. Dan dacht ik dat ik niet meer terug kon, alsof ik gevangenzat tussen twee werelden die ik inmiddels beide verafschuwde. Dan dacht ik dat het misschien wel aan mezelf lag. Dat er gewoon iets mis was met me en dat ik het best zou gedijen in een soort twilightzone, zonder mensen.

Maar eerlijk is eerlijk: ik was verliefd geworden op het haast koninklijke centrum van dit huis. Als de avond viel, strooide de kroonluchter zijn lichtpunten uiteen over de marmeren vloer en over de korsettrap. Het leverde een adembenemend schouwspel op waarbij de lichtjes leken te dansen over de treden, maar het was gezichtsbedrog. Zoals wel meer in dit huis. Perfect aan de buitenkant, rot vanbinnen, en in het daglicht, als de kroonluchter zijn werk niet hoefde te doen, was alles gewoon statig en stil.

En uiteindelijk ook kil.

‘Ik ben thuis!’ riep Oscar geheel overbodig, terwijl hij zijn mantel aan de kapstok hing.

Op haar pantoffels rende Violet de trap af en terwijl Oscar zich met een brede lach op zijn gezicht omdraaide, zei hij: ‘Ik dacht je al te horen.’ Hij strekte zijn armen uit. ‘Hoe is het met mijn poppedein?’

Ze gaf hem een por in zijn buik. ‘Pap, ik ben zeventien. Die naam kan écht niet meer.’ Hij hief zijn handen afwerend in de lucht. ‘Oké, oké, ik ben misschien wat ouderwets, vergeef me mijn onbegrensde vaderliefde.’

Voor ze hem knuffelde gaf ze hem een kus op zijn wang. ‘Wat ruik je lekker, pap,’ zei Violet, ‘zelfs nu nog.’

‘Een man met klasse laat zich nooit verrassen,’ zei hij. ‘Je weet nooit wie je tegenkomt.’ Hij grinnikte. ‘Mijn dochter bijvoorbeeld.’

Of je zoveelste nieuwe telefoniste, dacht ik. Zo was ik immers ook bij hem gekomen. Ik schaamde me bijna over de clichématigheid van dat gegeven. Maar ik was zijn vrouw geworden, een kwestie van de juiste tijd en de juiste plaats.

Violet lachte, terwijl Oscar mijn richting op keek. Ik wist niet of hij me daadwerkelijk kon zien, maar ik hield me voor de zekerheid doodstil. Het laatste wat ik wilde was betrappt worden tijdens mijn bespieding, zeker niet door Violet, die zich sinds het begin van de puberteit tegen me had gekeerd, waar maar geen eind aan leek te komen. Ze vond me raar, zei ze eens in een opwelling. Althans, het leek een opwelling, maar ook dat betwijfelde ik. Wie weet had ze er wel degelijk over nagedacht en was het gewoon haar diepgegronde mening.

Oscar maakte aanstalten om naar de woonkamer te gaan. Deze grensde zoals alle benedenruimtes ook aan de hal, maar bevond zich achter de keuken en dus moest hij langs me heen lopen. Snel maakte ik me uit de voeten en trok de koelkast open om iets te drinken in te schenken. De keukendeur ging open. ‘Ik ben thuis,’ zei hij weer, terwijl hij in de deuropening bleef staan. Ik knikte kort. Even bleven we naar elkaar staan kijken. De vergane liefde hing vertwijfeld tussen ons in, wachtend op wie van ons twee het voortouw zou nemen haar nieuw leven in te blazen.

Uiteindelijk liep ik naar hem toe, zoals een goede huisvrouw betaamde. ‘Zoiets hoorde ik al,’ zei ik, voordat ik mijn lippen op de zijne plantte. Hij beantwoordde mijn kus zoals een man dat doet bij wie de liefde had plaatsgemaakt voor gewenning. Of plicht, zo men wil.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg ik.

‘Cognac.’ Hij draaide zich om en wendde zich tot Violet. ‘Doe mij maar een colaatje zero,’ zei ze. Terwijl ze samen naar de woonkamer gingen en ik uiteindelijk naar een dichte deur stond te kijken, hoorde ik hun stemmen nog steeds. Violet vroeg aan haar vader of hij haar wilde helpen met het kiezen van een studie. Ze twijfelde tussen international business en bedrijfskunde, wist ik, maar ze was lang geleden gestopt met mij om advies vragen. Ergens op de middelbare school had ik al niet meer kunnen helpen met de stof die ze voorgeschoteld kreeg. In mijn hoofd zag ik het weer gebeuren: voor ze zuchtend opstond, sloeg ze met een klap haar laptop dicht. ‘Wat héb ik nou aan jou?’ had ze gezegd. Ik kon haar geen ongelijk geven. Ze was me op intellectueel vlak inmiddels ver voorbijgestreefd.

Ik zette de glazen op een dienblad en deed er een bakje olijven bij. Buiten klonk een geluid dat ik niet kon plaatsen, wat op zich niet vreemd was, aangezien we hier pas een goeie maand woonden. Op mijn hoede schoof ik de gordijnen opzij en tuurde het donker in. Voor zover ik kon kijken, zag ik niets bewegen. Het moest de kat geweest zijn die ik vanmiddag rond het huis had zien lopen. Gitzwart, was-ie. Het herinnerde me eraan dat ik koffiedrab moest verspreiden in de tuin. De to-dolijst vulde zich vanzelf. Gelukkig maar, ik zou me anders toch maar dodelijk vervelen.

‘Weet je zeker dat je internationaal wilt?’ vroeg Oscar aan Violet. De twee zaten in onze gloednieuwe zithoek. Oscar in zijn op maat

gemaakte fauteuil, Violet zo dicht mogelijk bij hem op de hoek van de bank met haar lange benen onder zich. Ze had haar iPad op de leuning gelegd en tikte verwoed iets in voor ze hem oppakte en naar haar vader toe draaide. ‘Kijk, hier kun je lezen welke vakken ik zou krijgen als ik international business zou volgen.’ Oscar nam de iPad van Violet over en zette zijn leesbril op. ‘Als je bij mij in het bedrijf wilt komen werken, hoeft je deze studie niet zozeer te volgen, dat weet je, hè? Wel kan ik een goede bedrijfskundige gebruiken, dus wat dat betreft sluit de studie bedrijfskunde meer aan op je toekomst.’

Ze knikte. Ik zette het dienblad iets te hard neer, maar ik had net zo goed de tafel op zijn kop kunnen smijten; ik werd toch niet opgemerkt.

Terwijl ik ze met een schuin oog observeerde, voegde ik me bij hen. ‘Maar ik wil zo graag naar het buitenland om ervaring op te doen,’ zei Violet. Mijn adem stokte. Nee, niet naar het buitenland! Wat moest ik zonder haar?

Oscar begon te lachen en nam een slok van de cognac. ‘Meisje toch. Daar hoeft je je studie toch niet op aan te passen? Als jij naar het buitenland wilt, dan ga jij naar het buitenland. Ik betaal.’

Ik betaal, het was zo makkelijk gezegd en ook zo makkelijk gedaan. De weelde was één met Oscar en straalde in een charismatische aura van hem af. Ik was ervoor gevallen. Hoe kon het ook anders? ‘Ik betaal’, zo fijn. Onwillekeurig dwaalden mijn gedachten even af naar mijn jeugd en ik kuchte, maar zowel mijn dochter als mijn wederhelft keek niet op of om. Ik schraapte mijn keel voor ik zei: ‘Misschien kom ik je dan wel opzoeken.’

Twee verbaasde gezichten wendden zich tot mij. Het ongeloof vibreerde boven de salontafel. Violet was de eerste die iets zei: ‘Serieus? Jij? Mam, jij wilt de provincie nog niet eens uit! Je zou niet eens meer weten hoe je in een vliegtuig moest komen.’ Ze

schudde haar hoofd om haar verbijstering kracht bij te zetten. Daarna nam ze een slok van haar cola en voor ik iets kon antwoorden verschoof het onderwerp van mijn toenaderingspoging naar de inhoud van haar glas. Ze trok een vies gezicht. ‘Gadver, er zit geen prik meer in. Zó goor.’ Het glas kwam met een klap op tafel terecht. Met haar mouw veegde ze demonstratief over haar mond. Daarna wendde ze zich weer tot haar vader, alsof er niets was gebeurd en mijn stem slechts een vervelende piep in haar oor was geweest. Een geluid dat vanzelf weg zou sterven.

Dat was dan gelukt.

Geruisloos sloop ik de kamer uit. Voor ik de deur sloot, merkte ik op dat ook de olijven genegeerd werden. Ik was even vergeten dat Oscar die niet lekker vond in combinatie met cognac. En als Oscar ze niet at, at Violet ze ook niet.

Tijdens de korte wandeling van de woonkamer naar de keuken probeerde ik de tranen die achter mijn oogleden prikten tegen te houden door mijn aandacht op de kroonluchter in de hal te richten. Geboeid volgde ik de lichtbundels die zich via een spel van glazen druppels door de hal bewogen. Onvoorspelbaar.

Mijn voetstappen klonken hol en even leek het of ze het lichtspel beïnvloedden. Het leek maar zo, natuurlijk was het niet echt. Maar toch. De atmosfeer in het huis was anders dan zojuist. Een koude rilling trok door me heen. Ik wreef met mijn handen mijn bovenarmen warm, terwijl ik stil stond onder de kroonluchter. Ik stond er zelfs recht onder. Als hij nu naar beneden viel, was ik morsdood. De ironie ontging me niet. Dood door de ultieme vertoning van rijkdom. Geplet tussen marmer en glaswerk aan de voet van een trap waar een kasteelheer jaloers op zou zijn. Ik snoof, draaide me om en liep door naar de keuken, waar ik een verse kop gemberthee zette. Op het moment dat ik de Quooker

uitzette, deed een geluid van buiten me weer opschrikken. Dit was geen kat. Bijna liet ik het glas met kokend water uit mijn hand vallen. Met een klap kwam het glaswerk op het keramieken aanrechtblad terecht. Een scheut kokend water gulpte over mijn hand. Veel tijd kreeg ik niet om de brandwond te koelen, want voor de derde keer die avond werd ik opgeschrikt. Het ging zo snel dat ik nauwelijks kon geloven wat er gebeurde. Het was een oorverdovende knal, gevolgd door glasgerinkel. Een ijzingwekkende gil ontsnapte uit mijn mond. Naast me, op nog geen halve meter van me vandaan, was een baksteen met een harde klap op de keramische kookplaat gevlogen en doorgeschoten om uiteindelijk naast me op de natuurstenen vloer te belanden. Het normaal zo gladde oppervlak van de kookplaat vertoonde een diep gat, waarvan de randen in barsten uiteenwaaierden, als gesprongen aderen in een oogbol.

Met stomheid geslagen liet ik mijn blik rusten op het raam waar de baksteen een gapend gat had achtergelaten. De vitrage bolde spookachtig op door een windvlaag. Hij verkoelde mijn nog gloeiende huid.

Achter me ging de keukendeur open. Oscar kwam binnen en keek nauwlettend rond voor hij zijn ogen vastpinde op de baksteen die op de vloer lag. Er lagen stukjes natuursteen op de plek waar het ding op de grond was beland. 'Ben je geraakt?' vroeg Oscar. Geen arm om mijn schouder, geen lieve, geruststellende woordjes. Gewoon een inschatting van de situatie.

'Nee,' antwoordde ik. Mijn stem trilde.

Ik staaarde verbouwereerd naar de baksteen, me afvragend wat hier nou precies was gebeurd. Oscar leek hetzelfde te denken. 'I-Ik hoorde een geluid in de tuin,' stotterde ik. Oscar zei niets, maar liep rechtstreeks naar het bewuste raam. Hij schoof de vitrage opzij en tuurde door het gat naar buiten. Even dacht ik dat hij iets

wilde roepen, maar hij draaide zich beheerst om en keek me strak aan. Ik wendde mijn blik af en liet me gewillig afleiden door de keukendeur, die nogmaals openging. Violet stapte over de drempel en nam alles in zich op. ‘Wat is er gebeurd! Pap, wie doet zo iets?’ vroeg ze in paniek aan Oscar.

Oscar zei niets, dus ik ook niet. Ook al zou ik willen, ik kón niet eens antwoord geven; ik besepte zelf amper wat er was gebeurd. Mijn borstkas ging snel op en neer. Ik legde mijn gebrande hand erop, alsof die zo kon voorkomen dat mijn hart uit mijn lichaam zou springen. Oscar rechtte zijn rug en verbrak de stilte, die na zoveel geluidsgeweld merkwaardig aandeed. ‘Violet,’ zei hij gedeceerd, ‘haal even mijn telefoon uit de woonkamer, wil je? Dit raam wordt vanavond nog gerepareerd.’ Bewonderend knikte ze hem toe. Ze wist dat met hem in de buurt alles altijd goed kwam. Oscar regelde het. Oscar regelde altijd alles. Voor ze de keuken uit liep keek ze kort naar mij. Ik dacht een zweem van verwijt in haar ogen te lezen. Mijn man wendde zich tot mij. ‘Het is duidelijk dat wij hier niet gewenst zijn,’ zei hij. Even hield hij stil, voor hij vervolgde: ‘Of in ieder geval jij niet.’

CARO – 2023

Oscar hield zijn woord. Twee uur nadat de baksteen in één klap ons nieuwe huis had gebombardeerd tot oorlogsgebied, stonden er drie werknemers van hem op de stoep om de ravage in de keuken op te ruimen en het raam te vervangen. Het waren nieuwe gezichten voor mij, maar dat betekende niets. Ik was lang geleden gestopt iedereen die voor mijn man werkte te onthouden. Zijn bedrijf was zo hard gegroeid dat dat onmogelijk was geworden.

Rond middernacht vertrokken de mannen en waren de enige bewijzen van de aanval op ons perfecte gezin het gat in de keramische kookplaat en mijn nog altijd bibberende benen.

Oscar wreef over zijn kin, iets wat hij uit gewoonte was gaan doen als hij diep aan het nadenken was. Na een tijdje zei hij: ‘Ik vraag me af wie dit op zijn geweten heeft.’ Hij keek me strak aan. ‘Heb jij enig idee?’

Er klonk een toontje door in zijn vraag. Verwijtend. Net als de blik van Violet eerder die avond.

Verbouwereerd staarde ik hem aan. ‘Alsof ik vijanden maak tijdens mijn drukke bezigheden als huisvrouw,’ zei ik sarcastisch. ‘Volgens mij kan ik dat beter aan jou vragen.’ Wat je ook allemaal

uitspookt in al die uren dat je niet thuis bent, dacht ik erachteraan.

Oscar was geen weerstand van mij gewend. Er viel een ongemakkelijke stilte waarin zijn ogen behoedzaam over mijn gezicht gleden. Hij was beter bestand tegen dit soort situaties, besefte ik. Ik sloeg mijn ogen neer, waardoor Oscar het laatste restje van mij de grond in kon boren. ‘Het lijkt me dat je juist alle tijd hebt om vijanden te maken,’ zei hij. Ik keek weer naar hem op. Mijn huid trok strak toen ik zijn blik zag. Zijn charisma was omgeslagen in een ijzige aura die metersbreed om hem heen lag. Hij dacht toch niet werkelijk dat ik hier iets mee te maken had? Hij was zo vooringenomen dat ik al met een achterstand van 1-0 was begonnen. ‘Echt, Oscar, ik heb hier nog niet eens iemand ontmoet. Ik ben alle dagen bezig geweest onze spullen uit te pakken en op de juiste plekken te zetten.’

Oscar liet een stilte vallen, maar bleef me aankijken. Hij peilde of ik aan het liegen was, dat wist ik. Ik dwong mezelf mijn blik niet af te wenden.

Uiteindelijk zei hij: ‘Goed. Laten we het dan maar op kwajongens uit de buurt houden.’

Ik liet mijn ingehouden adem ontsnappen. Aan zijn blik te zien was met deze conclusie de kous af. Uit ervaring wist ik dat nu doorgaan over het onderwerp geen zin had. Het zou Oscar alleen maar irriteren.

‘Zullen we dan nu naar bed gaan?’ vroeg ik. ‘Ik sta nog na te trillen.’ Ik had behoefte aan een sterk lichaam tegen me aan. Zijn lichaam. Het was te lang geleden.

‘Ga maar vast. Ik drink nog even een cognacje,’ zei hij.

Ga maar vast. Ga maar vast, ga maar los. Eigenlijk maakte het allemaal geen donder uit. Of ik nou naakt ging paaldansen of voor zijn neus deelnam aan groepsseks, hij dronk liever een cognacje.

Teleurgesteld ging ik naar boven. Mijn lijf voelde zwaarder dan ooit. Bij de kamer van Violet bleef ik stilstaan. Er viel een streep licht onder haar deur. Ik maakte aanstalten om te kloppen, maar de angst afgewezen te worden hield me tegen. Dat kon ik deze avond niet nogmaals aan. Langzaam liet ik mijn opgeheven hand zakken en liep verder.

In onze slaapsuite liet ik me zakken op de met bordeauxrood velours bedekte draaikruk die voor de kaptafel stond en bekeek mezelf kritisch. Op het eerste gezicht was ik nog steeds mooi, dacht ik, maar wie de moeite nam verder te kijken, zag een uitgebloeide vrouw. Ik bracht mijn gelaat tot een paar centimeter voor de spiegel en trok de oogleden iets naar beneden. Mijn irissen waren dof. Dunne, rode adertjes zwierven achteloos over mijn oogwit. Net zo achteloos als ik me vanbinnen voelde. Wie zou me missen als ik er niet meer was? Hoewel ik het antwoord wist, was het zo pijnlijk dat ik het met moeite kon verdragen.

Er was niemand. Helemaal niemand die het nog waard vond om verder te kijken dan het mooie omhulsel dat in het spiegelbeeld naar me terugkeek. Of ze nou aan het paaldansen was of niet.

OSCAR – 2002

‘Doe dat ding uit, Os. Ik heb hoofdpijn,’ verzuchtte Barbara. Ze schoof haar slaapmasker weer voor haar ogen en draaide haar man geërgerd de rug toe. Inmiddels had hij het alarm afgezet. Nou ja, hij had op SNOOZE gedrukt. Hij verkneukelde zich bij de gedachte dat zijn vrouw zijn wekker straks voor de tweede keer deze ochtend zou moeten trotseren. Het viel niet mee de echtgenote te zijn van een hardwerkende man die in alle vroegte opstond om voor zijn vrouw de luxe te verdienen die samenleven met hem meebracht, dacht hij met het sarcasme van een man die zijn lessen leerde, maar er niets mee deed. Nog niet tenminste. Tot de tijd rijp was, maakten deze kleine genietingen het huwelijk met Barbara draaglijk.

Oscar nam een warme douche, waste de nacht van zich af en zorgde ervoor dat de douche uit was voor de schrille wekker nogmaals klonk. Hij wierp een blik op zijn Rolex, die hij op het badkamerschappje had gelegd, en volgde de secondewijzer. Drie, twee, één. Door de badkamerdeur heen klonk nogmaals het alarm. Voor zijn geestesoog verscheen een hysterische Barbara, bijna tegelijk met het geluid dat zij een deur verder inderdaad hysterisch

produceerde. Oscar nam nauwelijks notie van de stampij die ze veroorzaakte; hij liet die maar al te graag langs zich heen glijden. Opeens werd het stil. 'Os!' riep Barbara. 'Dit is al de zoveelste keer dat ik het je zeg. Je moet die ándere knop indrukken!' Drie, twee, één: stilte. Zijn prinses op de erwt sliep verder.

Het spiegelbeeld dat hem toekeek, liet een korte glinstering in de pupillen zien. Een kleine overwinning, maar Barbara was te stom om de opzet te zien.

Hij schoor zich, koos een kruidige aftershave uit zijn rijke verzameling en liep naar zijn inloopkast, waar zijn maatpakken op kleur waren gesorteerd. Vandaag koos hij voor donkerblauw, afgemaakt met de slangenlederen schoenen die hij speciaal bij dit pak in Milaan had laten maken. Het contrast ontging hem niet toen hij even bij zijn vrouw om de deur keek. Ze lag op haar rug te slapen met een roze masker voor haar ogen. Uit haar open mond droop een straaltje speeksel. Waar was het misgegaan, dacht hij voor hij de deur sloot. Daarna opende hij voorzichtig de deur van Annelot, die godzijdank niet wakker was geworden door haar schetterende moeder. Zijn poppedein lag opgekruld in haar roze prinsessenbed. Het was beschamend te moeten toegeven dat Annelot zo ongeveer het enige goede was dat Barbara had weten voort te brengen, dacht hij.

Beneden smeerde hij een paar boterhammen voor zichzelf, die hij in zijn aktetas stopte met de bedoeling ze op kantoor op te peuzelen. Stipt om zes uur ging hij de deur uit, waar om de hoek enkele studenten hem zwalkend tegemoetkwamen. Onbezorgd, dacht Oscar met een steek van heimwee in zijn maagstreek. Deze studenten hadden vast nog geen echt foute keuzes gemaakt die hun leven een richting op hadden laten gaan waar ze normaal niet zouden komen. Oscar dacht terug aan zijn eigen studententijd met Lex, te lang geleden. Vergeleken met Blaricum had Amsterdam

het Walhalla geleken. De enige verantwoordelijkheden die ze destijds hadden, waren tijdig verschijnen op colleges en zo nu en dan het thuisfront bezoeken om niets prijs te geven van het losbandige leven dat ze leidden in de grote stad. Daar, in het Amsterdam van de jaren tachtig, hadden Lex en Oscar hun middelbareschoolvriendschap diep laten wortelen, zodat die uiteindelijk kon uitmonden in de volwassen versie die ze later werd. Met alle volwassen heimelijkheden van dien.

De noodverlichting wierp een zwak schijnsel op de receptie van zijn kantoor. Oscar schakelde de lampen aan en liet de stilte van het lege pand bewust op zich inwerken. In de rustige uren vóór iedereen aan zijn werkdag begon, verzette hij zóveel werk dat hij de rest van de dag kon besteden aan het managen van zijn bedrijf. Het delegeren van werk waar hij niet aan toekwam tot het lunchen of golfen met zakenrelaties.

Hij hing zijn mantel aan de kapstok en fatsoeneerde met zijn vingers zijn kapsel voor hij de Lavazza-koffiemachine aanzette. Zijn eerste koffie van de dag dronk hij graag alleen en terwijl hij achter zijn bureau plaatsnam om de pc aan te zetten, snoof hij de geur van koffiebonen op. Het werkte rustgevend. Altijd.

Zijn hand gleed naar de opening in de voering van zijn colbert, waar hij zijn prepaid-Nokia had verstopt. Hij zette hem aan en wist niet goed of hij opgelucht of teleurgesteld moest zijn toen hij zag dat er geen berichten waren. Peinzend staaarde hij naar de hoekige cijfers op het scherm, tot hij zelf begon te typen. Hij tikte een zin, haalde hem weg en typte vervolgens nieuwe woorden die hij ook weer verwijderde. Dit herhaalde zich net zo lang tot hij uiteindelijk het ding uitzette zonder iets verstuurd te hebben. Hij nam een slok van zijn lauwwarm geworden koffie. En huiverde.